

Sygn. akt: I C 1682/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2023 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Wojciech Waclaw	Wojciech
--	----------

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2023 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ kpc

sprawy z **powództwa (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.**

przeciwko M. M.

o zapłatę

I zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 86 449,12 zł (osiemdziesiąt sześć tysięcy czterysta czterdzieści dziewięć złotych 12/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 8 07 2022 r. do dnia zapłaty;

II przyznaje kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego – radcy prawnego T. K. tytułem wynagrodzenia kwotę 2656,80 zł (obejmującą podatek VAT), którą to do kwoty 2160,- zł wypłacić z zaliczki, resztę zaś wyłożyć ze środków budżetowych Sądu Okręgowego w Olsztynie;

III zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powoda (...) Bank Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 11 900,- zł tytułem kosztów procesu, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia prawomocności wyroku.

IV nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Sądu Okręgowego w Olsztynie kwotę 496,80 zł tytułem wyłożonych przez Skarb Państwa kosztów sądowych

I C 1682/23

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. M. kwoty 86 449,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, wraz z należnymi kosztami procesu.

Na uzasadnienie swego żądania podał, iż zawarł z pozwanym umowę kredytu na podstawie której udostępnił mu kwotę 84 182,02 zł, pozwany był zobowiązany był zaś ją spłacać zgodnie z umową.

Wobec opóźnienia Pozwanego w spłacie kredytu, Powód, zgodnie z art. 75c ust. 1 i 2 Prawa bankowego, skierował do Pozwanego ostateczne wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem umowy z dnia 20.03.2022, w którym wezwał

Pozwanego, w terminie 14 dni roboczych, do zapłaty zaległości oraz poinformował Pozwanego o możliwości złożenia w tym terminie wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Ze względu na niedotrzymanie warunków Umowy i nieuregulowanie zaległości pomimo wezwania do zapłaty, Powód pismem z dnia 29.04.2022 skierował wobec Pozwanego oświadczenie o wypowiedzeniu Umowy, z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od daty doręczenia rzeczowego pisma.

Po rozwiązaniu Umowy, strona powodowa podjęła próby pozasądowego rozwiązania sporu poprzez podejmowanie kontaktu telefonicznego oraz korespondencyjnego z Pozwanym celem ustalenia warunków spłaty wymagalnego zadłużenia. Powyższe działania podejmowane przez Powoda do dnia wytoczenia powództwa pozostały bezskuteczne.

Wobec braku spłaty przez Pozwanego wymagalnego zadłużenia, Powód wystawił wyciąg z ksiąg banku nr (...) z dnia 08.07.2022 oraz złożył powództwo w elektronicznym postępowaniu upominawczym. W oparciu o powyższy wyciąg z ksiąg banku, Powód szczegółowo wykazał wysokość i strukturę przedmiotowego roszczenia, ze wskazaniem na kwotę wymagalnego kapitału, odsetek umownych, odsetek umownych za opóźnienie oraz opłat.

Na kwotę objętą pozwem, tj. 86 449,12 zł, składają się;

- kapitał w kwocie 81 617,89

-odsetki umowne 3876,65;

- odsetki za opóźnienie.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 30 września 2022 r. Sąd zasądził kwotę zgodnie z pozwem oraz koszty procesu (k.34).

Postanowieniem z dnia 15 maja 2023 r. podjęto uprzednio zawieszono postępowanie, jednocześnie wyznaczając kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego. (k. 68)

We wniesionym od nakazu zapłaty sprzeciwie działający za pozwanego kurator pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w pierwszej kolejności wskazując, iż roszczenie powodowego Banku nie zostało udowodnione.

Powód bowiem w ocenie pozwanego nie wykazał, że umowa o kredyt konsolidacyjny została skutecznie zawarta albowiem brak jest umocowania do zawarcia w imieniu Powoda takiej umowy.

Z dokumentów przedłożonych przez powoda wynika, że umowa zawierana była przez agenta placówki agencyjnej Banku, nie zaś pracownika Banku, a w takim wypadku trudno mówić o domniemaniu w umocowaniu do czynności prawnej jaką jest zawarcie umowy o kredyt.

W aktach sprawy brak jest dokumentu pełnomocnictwa i dokumentu, na podstawie którego takie pełnomocnictwo (o ile istniało) zostało udzielone.

Umowa nie została przedłożona w kompletnej wersji tj. wraz z załącznikami stanowiącymi jej integralną część, Powód nie przedstawił dowodu na fakt uruchomienia/dyspozycji kredytu oraz ewentualnych spłat kredytu, warunkujących wysokość dochodzonych kwot.

Dodatkowo, pisma powoda warunkujące postawienie roszczenia w stan wymagalności tj. wezwania do zapłaty i wypowiedzenie umowy, nie zostały skutecznie złożone albowiem brak jest umocowania osób składających podpisy pod ww. oświadczeniami do działania w imieniu Banku. Wobec powyższego, roszczenie jest przedwczesne.

Dalej kurator pozwanego podniósł, że z dokumentów przedłożonych przez Powoda w postaci wydruków dot. danych przesyłki ww. pism oraz kopii koperty nie sposób zweryfikować, że ww. pisma zostały nadane na prawidłowy adres

pozwanego. Numer przesyłki z ww. dokumentów nie zgadza się z numerem nadawczym na załączonej kopii koperty lub w ogóle brak jest możliwości „połączenia” ww. pism z danymi (numerami) przesyłki. (sprzeciw k. 73).

Sąd ustalił i zważył co następuje:

W świetle dokonanych ustaleń faktycznych sprawy, powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości, przy czym Sąd oparł swoje ustalenia na podstawie w całości wiarogodnego i spójnego materiału dowodowego w postaci dokumentów. Strony w toku postępowania nie zarzucały dowodom braku wiarogodności, również wątpliwości co do ich autentyczności i miarodajności dowodowej nie miał również w sprawie Sąd.

Powód w niniejszym postępowaniu domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 86 449,12 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wskazując, iż roszczenie to wynika z zawartej pomiędzy stronami umowy kredytu gotówkowego, którego to faktu (tj. podpisania spornej umowy) strona pozwana nie zakwestionowała. (co najwyżej jej prawną skuteczność, o czym to będzie jeszcze mowa).

Powód na dowód dochodzonego roszczenia przedstawił przy tym liczne dowody w postaci dokumentów w tym kserokopię umowy kredytu gotówkowego (k. 15-20) wraz z harmonogramem spłat (k.132) oświadczenia o numerach rachunków i wysokości rat (k.131), dyspozycję uruchomienia kredytu podpisaną przez pozwanego (k. 127), wezwanie do zapłaty przed wypowiedzeniem wraz z informacją o restrukturyzacji z potwierdzeniem wysyłki (k.21,22), wypowiedzenie umowy z potwierdzeniem wysyłki wraz z awizacją i adnotacją „nie podjęto w terminie” (k.23,25), przedsądowe wezwanie do zapłaty z potwierdzeniem wysyłki (k. 26,27), wyciąg z ksiąg bankowych (k. 28), wydruk historii uznań obrazujący nieregularną spłatę kredytu i popadnięcie w trwałą zaległość (k. 141,142) szczegółowe rozliczenie kredytu wraz z rozliczeniem wpłat i odsetek (k. 143-151), jak również kompletny szereg pełnomocnictw obrazujący umocowanie do dokonania poszczególnych czynności, zakwestionowanych przez stronę pozwaną (k. 121,137-140).

Dokumenty te w ocenie Sądu w pełni potwierdzają zarówno istnienie zobowiązania, rozmiar długu jak i prawną skuteczność podejmowanych kolejno przez powodowy Bank czynności, poprzedzających wniesienie pozwu, co więcej, ostatecznie .nie zostały poddane jakkolwiek w wątpliwość przez stronę przeciwną.

Odnosząc się uzupełniająco jedynie do stanowiska strony pozwanej - tu dla porządku wskazać należy, że podstawę prawną roszczeń zgłoszonych przez powoda w toku niniejszego postępowania stanowią przepisy art. 69 ust. 1 Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. 2018.2187) w zw. z art. 481 § 1 i 2 kodeksu cywilnego.

Zgodnie z art. 69 ust. 1 – Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. Niewątpliwie, istnienie i wysokość dochodzonej wierzytelności została potwierdzona w przedłożonych przez powoda dokumentach, zaś strona pozwana powyższych dokumentów nie kwestionowała. Umowa kredytu została podpisana przez pozwanego i uprawnionego (co wynika z dokumentów w postaci pełnomocnictw) przedstawiciela banku, natomiast pozostałe dokumenty - przez umocowanych pracowników banku, co również wynika z dołączonych pełnomocnictw.

Dlatego, w ocenie Sądu powód ponad wszelką wątpliwość udowodnił istnienie dochodzonego zobowiązania w płaszczyźnie prawnej skuteczności umowy i skuteczności jej wypowiedzenia.

Powodowy Bank z dniem ostatecznego zaprzestania przez pozwanego płatności, naliczał odsetki karne od wymagalnego kapitału, czyli odsetki umowne za opóźnienie wynikające z art. 481 k.c. Odsetki te były równe wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie w rozumieniu art. 481 § 2¹ kc, zgodnie z § 8 ust. 11 umowy. Dla porządku wskazać należy, że oprocentowanie pożyczki, czyli odsetki od sumy pieniężnej wynikające z art. 359 k.c. przez cały okres trwania umowy były zmienne, co obrazuje § 3 umowy. Stąd i ten element dochodzonego roszczenia nie budzi

wątpliwości, bowiem po rozwiązaniu umowy bank, zgodnie z treścią art. 481 k.c. mógł naliczać odsetki umowne za opóźnienie w wysokości odpowiednio podwyższonej.

Z analizy niniejszej sprawy wynika, że pozwany skierował pismem z dnia 29 04 2022 r. warunkowe wypowiedzenie umowy, które to wysłane na adres wskazany w umowie, zgodnie z § 12 Umowy, nie zostało podjęte przez pozwanego, powracając z adnotacją „nie podjęto w terminie” do powoda, co przesądza skuteczność wypowiedzenia po myśli § 12 ust 2 Umowy.

Kwestią sporną na tym tle z uwagi na stanowisko pozwanego była przede wszystkim skuteczność wypowiedzenia umowy przez powoda, bowiem pozwany bezspornie nie podjął przesyłki ją wypowiadającej, zaś oświadczenie woli w myśl art. 61 k.c. odnosi skutek z chwilą, gdy doszło do osoby w taki sposób, że mogła ona zapoznać się z jego treścią. Jednocześnie zgodnie z zasadami ciężaru dowodowego określonego w art. 6 k.c. to na składającym oświadczenie woli spoczywa obowiązek udowodnienia, że doszło ono do adresata w sposób umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. Strona powodowa sprostała tej procesowej powinności.

Istotnym bowiem było tu samo wykazanie możliwości zapoznania się adresata z oświadczeniem, nie zaś pozytywnego faktu samego zapoznania. Realna możliwość zapoznania się z treścią oświadczenia jest wystarczająca do przyjęcia pewnej fikcji prawnej, polegającej na tym, iż dane oświadczenie zostało faktycznie złożone drugiej stronie.

Pogląd ten jest już utrwalony w judykaturze, bowiem Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 stycznia 2004 r., sygn. akt: II CK 358/02 podkreślił, że art. 61 k.c. nie wymaga, aby adresat określonego oświadczenia woli zapoznał się z jego treścią. Decydujące jest to, że istniała możliwość zapoznania się („Wokanda” 2004 nr. 9 s. 6). Przyjmuje się więc, że złożenie oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy ma miejsce także wtedy, gdy adresat mając możliwość zapoznania się z jego treścią, z własnej woli nie podejmuje przesyłki pocztowej zawierającej to oświadczenie. Po stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, że nastąpiło doręczenie oświadczenia woli adresatowi, a nie zaś czy sam pozwany zapoznał się z jego treścią.

Przenosząc powyższe na grunt sprawy niniejszej, powód dowiódł, iż pozwany miał realną możliwość zapoznania się z treścią kierowanego do niego oświadczenia woli – warunkowego wypowiedzenia umowy kredytu gotówkowego, o czym świadczy nadanie pisma w placówce pocztowej, które powróciło jako nie podjęte.

Warunkowe wypowiedzenie umowy kredytu zostało nadane przez powoda w placówce pocztowej w dniu 29 04 2022 r., powracając następnie 19 05 2022 r. jako zwrot „przesyłka nie podjęta w terminie”. Zgodnie z zasadą doręczenia zastępczego, 30 dniowy termin wypowiedzenia umowy kredytu należało liczyć najszybciej od dnia 19 05 2022 r. czyli od ostatniego dnia w którym pozwany miał realną możliwość podjęcia przesyłki. Tak więc wypowiedzenie stało się skuteczne z upływem 30 dni od tej daty. (§ 9 ust 1 umowy)

Warto na marginesie zauważyć, iż trudno oczekiwać by bank samodzielnie miał poszukiwał adresu faktycznego pobytu swojego kontrahenta, w sytuacji, gdy ten nie informował o zmianie miejsca pobytu. Tak więc, ryzyko niepodjęcia przesyłki w terminie w tym konkretnym przypadku obciąża adresata, skoro kodeks cywilny stanowi wyłącznie o możliwości zapoznania się z treścią oświadczenia.

Pismo zawierające wypowiedzenie umowy zostało wysłane na ostatni znany powodowi adres kredytobiorcy, wskazany przez niego w umowie. Sąd uznał zatem, że doszło do skutecznego wypowiedzenia umowy kredytowej.

Te same uwagi odnoszą się zresztą do pisma poprzedzającego wypowiedzenie.

Potwierdzenie bowiem ze śledzenia przesyłek poleconych, gdzie zaznaczony jest fakt doręczenia przesyłki w dniu 28 03 2022 r. w pełni czyni zadość udowodnieniu tego, że przesyłka ta (zważywszy na tożsamość daty jaką opatrzone jest pismo i daty wysyłki, a także poczty, zbieżnej z adresem pozwanego z umowy), czyni zadość potrzebie udowodnienia, że wysłano i doręczono właśnie pismo z k. 21 akt i w tej mierze Sąd podziela stanowisko strony powodowej.

Jakkolwiek bowiem brak jest w aktach wprost zwrotnego potwierdzenia odbioru, to jednak wysłanie i doręczenie listu poleconego zostało tu dostatecznie udokumentowane.

Na koniec powtórzyć należy, że przedłożonemu przez powoda materiałowi dowodowemu, strona przeciwna nie przeciwstawiła nie tylko jakichkolwiek przeciwdowodów, lecz również nie złożyła wobec tych dokumentów jakichkolwiek skonkretyzowanych i ukierunkowanych zarzutów.

Z przytoczonych względów orzeczono jak w pkt. I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono po myśli art. 98 i 108 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca jest zobowiązana zwrócić je na rzecz strony wygrywającej, zaś o wynagrodzeniu kuratora ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu orzeczono w pkt. II sentencji wyroku na podstawie § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. 2018.536), przy czym resztę wynagrodzenia nie pokrytego z zaliczki należało ściągnąć po myśli art. 113 uoksc.